

POSTANOWIENIE

30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 września 2025 r. w Warszawie
zażalenia A. L.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 13 stycznia 2025 r., XVI Ca 219/24 (XVI Wsc 35/24),
w sprawie z wniosku B. S., A. L. i S. G.
z udziałem S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wpis,

1. oddala zażalenie;

2. zasądza od A. L. na rzecz S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia A. L. odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

[wr]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy A. L. W uzasadnieniu wyjaśnił, że wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z 3 lipca 2024 r., którym oddalono jego apelację w sprawie o wpis w księdze wieczystej – na podstawie art. 10 ust. 2 u.k.w.h. lub art. 626¹³ § 1 k.p.c. – ostrzeżenia o

niezgodności stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Zaskarżone postanowienie nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 519¹ § 1 k.p.c., zatem nie przysługuje od niego skarga kasacyjna.

Zażalenie na to postanowienie wniósł wnioskodawca A. L., zaskarżył je w całości i zarzucił naruszenie: art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 519¹ § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie uczestnik wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna – w sprawach z zakresu prawa rzeczowego, a zatem także w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu wieczystoksięgowym, będących w świetle systematyki części drugiej kodeksu postępowania cywilnego jedną z kategorii spraw z zakresu prawa rzeczowego – zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c. przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniono, że postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 519¹ § 1 k.p.c., nie stanowią postanowienia dotyczące wpisu ostrzeżenia w księdze wieczystej na podstawie art. 10 ust. 2 u.k.w.h. lub art. 626¹³ § 1 k.p.c. W postępowaniu wieczystoksięgowym kończą postępowanie bowiem te postanowienia, które doprowadzają do końca określone czynności w zakresie uprawnień podmiotowych, związanych z ustrojem ksiąg wieczystych. Tymczasem istotą ostrzeżenia, o którym mowa w art. 10 ust. 2 u.k.w.h., czy art. 626¹³ § 1 k.p.c., nie jest rozstrzygnięcie o prawidłowości wpisanego w księdze wieczystej prawa, lecz urzędowa informacja o tym, że została zakwestionowana zasadność tego wpisu. Ostrzeżenie pełni funkcję zabezpieczenia przed działaniem rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych, a więc nie uchyla ono mocy prawnej kwestionowanego wpisu, lecz jedynie działanie rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych co do istniejącej już jego treści. Dlatego też od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie

wniosku o wpisanie ostrzeżenia przewidzianego w art. 10 ust. 2 u.k.w.h. lub art. 626¹³ § 1 k.p.c., nie przysługuje skarga kasacyjna, gdyż nie kończy ono postępowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 7 stycznia 1997 r., I CKN 31/96, OSNC 1997, nr 5, poz. 55; z 10 września 1999 r., III CZ 81/99; z 23 sierpnia 2012 r., II CZ 94/12; z 23 października 2013 r., IV CZ 67/13; z 7 listopada 2013 r., V CZ 59/13; z 24 kwietnia 2015 r., V CSK 579/14; z 29 września 2017 r., III CSK 118/17; z 31 października 2019 r., V CSK 142/19, i z 15 kwietnia 2021 r., III CSK 33/21).

Należy zwrócić uwagę, że przedmiotem żądania wnioskodawcy był wpis ostrzeżenia, a nie rozstrzygnięcie o legitymacji wnioskodawcy do złożenia wniosku o wpis ostrzeżenia. Sądy *meriti* rozstrzygały zatem jedynie o zasadności tak zgłoszonego wniosku. Kwalifikacja, czy od takiego rozstrzygnięcia przysługuje skarga kasacyjna (art. 519¹ § 1 k.p.c.), jest dokonywana w oparciu o to co było przedmiotem żądania i orzekania Sądu *meriti*. O dopuszczalności skargi kasacyjnej (art. 519¹ § 1 k.p.c.), nie przekonuje fakt, iż do jego wydania niezbędna była ocena czy wnioskodawcy służy legitymacji procesowa do złożenia wniosku.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[wr]

[a.ł.]